

UNIVERSITATEA

DUMINICĂ, 12 IULIE 2020, ORA 21:00
LIGA I, PLAYOFF, ETAPA VII
STADIONUL „ION OBLEMENCO”, CRAIOVA

FCSB

PAG. 2-6 » **Interviu cu Cristiano Bergodi**

PAG. 7-9 » **Știința de a fi oltean și bucuria de a face parte din ceva mai mare decât tine însuși**

CRISTIANO BERGODI:

„Sunt
mândru
să fiu iarăși
alb-albastru“

Jucător legendar al celor de la Pescara și apoi al celor de la Lazio, destinul ca fotbalist al lui **CRISTIANO BERGODI** s-a țesut cu aceleași două culori pe fundal: alb și albastru. Spune că regretă că nu a putut veni la Craiova acum mai mulți ani, când mai fusese ofertat o dată, și face o paralelă cu care oltenii sunt familiarizați deja: cea între Știința și Napoli. Asemănarea în special la nivel de pasiune a suporterilor dintre cele două cluburi este și cea care l-a făcut să aibă emoții înainte să accepte oferta de la Universitatea: „E o mare provocare profesională să antrenezi într-un oraș în care fanii sunt atât de implicați în viața echipei și știu atât de mult fotbal“, spune Bergodi.

Ce hobby-uri aveți și când a fost ultima oară când ați practicat unul dintre ele?

Îmi place foarte mult să joc tenis de câmp. Îmi amintesc că în anii '90, la finalul campionatului din Serie A, se organiza un turneu foarte frumos de tenis la care participau în general fotbaliști din Italia, undeva lângă Napoli. Și să știți că chiar am câștigat de două ori acel turneu, deci aș zice că mă și pricep cât de cât. Iar ultima oară am jucat tenis cu fiul meu, exact cu câteva ore înainte să plec înspre Craiova.

Pescara, Lazio, Universitatea Craiova – toate aceste trei cluburi sunt unite prin culorile alb-albastre, culori regăsite de altfel și în drapelele și echipamentul naționalelor Italiei. Au ajuns albul și albastrul să însemne ceva pentru dumneavoastră, din această cauză? Sunt niște culori pe care le preferați în vestimentație sau alte privințe, de exemplu?

(râde) Bravo, ați zis foarte bine! Chiar sunt foarte atașat de aceste culori și am ajuns într-adevăr să le port chiar și în vestimentația casual, de zi cu zi. Sincer să vă spun, la asta m-am și gândit, atunci când am decis să vin în Bănie. Că poate destinul

meu s-a scris cumva în alb-albastru. Am petrecut 9 ani în alb-albastru la Pescara, încă de când eram un puști. Apoi încă 7 ani la Lazio, care a rămas și astăzi clubul pe care îl iubesc cel mai mult. Acum cine știe câți ani mă așteaptă la Craiova, cert este că mă simt foarte confortabil și mândru să port albul și albastrul din nou și, poate, să le aduc acestor culori și purtătorilor lor cinste și chiar trofee.

Dacă ați putea numi câte un mare jucător pe care l-ați antrenat pe fiecare post, un fel de prim 11 al celor mai buni fotbaliști pe care i-ați pregătit, care ar fi acela? Ar exista jucători actuali ai Științei în el?

Nu îmi e deloc ușor acum să mă gândesc la toți jucătorii pe care i-am antrenat în 20 de ani de carieră, vă dați seama. Dar vă pot spune din capul locului că cu siguranță câțiva jucători pe care îi antrenez acum ar face parte nu doar din primul meu 11 preferat, ci din primul 11 preferat al multor antrenori de fotbal.

Înainte să trecem la întrebările despre Universitatea, am vrea să vă întrebăm de unde povestea dvs de dragoste cu România. A fost doar faptul că aici v-ați făcut un nume și de aici au venit și multe oferte sau ați preferat dumneavoastră România în detrimentul altor țări?

Când am venit în România, ca antrenor al lui FC Național, la vremea aceea una dintre echipele mici din București, nu mă așteptam să îmi placă atât de mult aici. Dar s-a întâmplat cumva să mă înțeleg foarte bine din prima cu românii, să se facă un click între noi. Sincer, dacă stau să privesc în urmă, am avut foarte multe experiențe plăcute în România, într-adevăr: m-am simțit bine și la Național, și la Cluj, și la Rapid, iar acum mă simt excelent și la Craiova. Într-adevăr, România a ajuns să fie o a doua casă, pentru mine. Și vreau să știți că nu vă spun lucrurile astea doar vouă, ci vorbesc la fel de frumos și prietenilor italieni despre români și România. De altfel, cred că și în Italia am ajuns să am mai mulți prieteni

și mai mulți fani români decât italieni (*râde*). Acum serios vorbind, e adevărat că mi-am făcut un nume în fotbalul românesc și sunt foarte recunoscător pentru asta. Cred că am găsit țara potrivită pentru mine, dar cred că și eu m-am comportat frumos și respectuos față de toți oamenii cu care am lucrat sau am interacționat, motiv pentru care sunt și apreciat.

Numele dumneavoastră a fost vehiculat în mai multe rânduri ca antrenor al Științei, inclusiv în anii trecuți. Să înțelegem că aveți deja o relație apropiată cu cineva din conducerea echipei sau de unde au venit acele zvonuri?

E adevărat, în urmă cu 3-4 ani, înainte ca Devis Mangia să ajungă antrenorul Universității, am avut o întâlnire cu domnul Rotaru și, deși mi-am dorit foarte mult să ajung de atunci la Craiova, niște probleme familiale m-au făcut să simt că nu voi putea să mă dedic suficient și am preferat să spun pas, decât să fac ceva de mântuială.

Acum trebuie să urmeze și întrebarea clasică: de ce ați ales Universitatea și cu ce gânduri v-ați început munca aici?

Sincer, am venit aici plin de curiozitate și de emoții. Pentru că știu că Craiova are un public foarte pătimaș și pretențios, dar mai ales foarte cunoscător de fotbal, deci pentru mine este o provocare profesională imensă, din această cauză. Probabil s-a mai făcut comparația, dar mi se pare că Universitatea seamănă cu Napoli din toate punctele de vedere, începând cu extraordinarii suporterii pe care îi au. Deci nu prea văd sensul în a mă întreba de ce am acceptat să vin aici, pentru că o ofertă din partea unui astfel de club nu prea se refuză.

Știm că în cariera dumneavoastră ați favorizat mai degrabă așezările 4-2-3-1 și 4-4-2, iar ambele presupun doi jucători în centrul ofensiv, fie încă un vârf, fie un mijlocaș central ofensiv. La Craiova jucați un 4-3-3 cu doi interii mai retrași, Cicâldău și Nistor. Cum vă convine acest sistem?

A fost mai degrabă o întâmplare că am folosit mai mult acele sisteme pe unde am antrenat. Eu cred că un antrenor bun nu se poate bloca în aceeași așezare și trebuie să se adapteze la jucătorii pe care îi are și chiar la adversari. Și uite, deși e adevărat că în general am jucat în România 4-2-3-1 sau 4-4-2, pe cei de la Cluj îmi amintesc că am reușit să-i duc pentru prima oară în cupele europene, în sezonul 2006 – 2007, cu o așezare 4-3-3. Plus că să vă spun un secret:

când mi-am dat licența la Coverciano, tema pe care am avut-o a fost sistemul ofensiv și cel defensiv în sistemul 4-3-3, deci eu zic că mă descurc și cu această formulă. Și nu vreau să par lipsit de modestie, dar sincer nu cred că mă poate surprinde vreun adversar cu ceva din punct de vedere tactic, vreodată.

Aveți patru victorii consecutive în playoff. În toate am primit gol, dar am și marcat cel puțin de două ori. Vă nemulțumește faptul că ați primit gol în fiecare meci și credeți că acel lucru putea fi evitat sau este primirea de goluri o consecință pe care o considerați firească a preferinței dvs pentru un joc mai ofensiv?

Sincer, în ciuda faptului că am fost fundaș, mă consider un antrenor ofensiv. Asta pentru că am avut norocul să fiu antrenat doi ani la Lazio de Zdenek Zeman, un antrenor celebru pentru stilul său extrem de spectaculos și de la care am învățat foarte multe. Culmea, tot un 4-3-3 jucam cu el (*nota noastră – pe pagina în engleză de Wikipedia a lui Zeman, primul lucru care se spune despre el este că "este cunoscut pentru mișcările lui ofensive entuziasmante și pentru folosirea magistrală a formulei 4-3-3"*). Cât despre jocurile noastre de până acum, în ciuda greșelilor inevitabile care au dus la acele goluri primite, eu zic că oricum am îmbunătățit substanțial faza defensivă. A fost prima idee pe care le-am zis-o jucătorilor la venirea mea aici: că trebuie să facem mai bine faza defensivă, mai ales tranziția negativă. Dar, una peste alta, cel mai bun meci de fotbal e acela când dai cu un gol mai mult decât adversarul și noi am făcut asta în fiecare meci de până acum. Sunt mulțumit de băieți, dar știu că vom fi și mai buni, pe parcurs.

Ce relație aveți cu jucătorii, credeți că sunteți privit în general drept un tip exigent și temut sau unul apropiat de jucători și plăcut?

Că tot m-ați întrebat de tactică, eu cred că pentru un antrenor e cel puțin la fel de important modul în care știe să gestioneze relația cu jucătorii, în special cu aceia mai importanți și mai capricioși. Un bun antrenor, ca orice bun lider, cred, trebuie să fie în primul rând un bun psiholog și pedagog. Nu îmi place să mă descriu într-una dintre cele două extreme, indulgent sau exigent, pentru că cred că fiecare jucător trebuie tratat diferit, în funcție de particularitățile lui. Acesta consider că este scopul meu, într-un vestiar: să fac ca mesajul meu să ajungă la jucători cât mai clar și să fie ascultat cât mai bine. Pentru a reuși

Ar fi un vis împlinit pentru toată lumea: pentru mine personal, pentru colegii mei din club, pentru jucătorii mei și, bineînțeles, pentru suporterii. Firește că mi-ar plăcea foarte mult să se întâmple asta și da, îndrăznesc să sper că visul va deveni realitate, de ce nu?

PARTENERI UNIVERSITATEA CRAIOVA

**CAMPIOANA
UNEI MARI
UBIRI**

Într-un singur meci, Universitatea Craiova poate răspunde corect unei întrebări în privința căreia știința s-a înșelat timp de sute de ani

Până foarte recent, oamenii de știință nu se puteau hotărî nicicum dacă omul este o creatură egoistă, cum ne sugerau toate probele biologice că ar fi, ori altruistă, cum îi place lui, omului, să creadă că e. Cercetători de anvergură (cu Richard Dawkins, autorul faimoasei cărți „Gena egoistă“, în capul listei) spuneau că orice organism individual este în esență egoist, deoarece asta îi asigură supraviețuirea, deci propagarea propriilor gene. Suna, ca să fim sinceri, logic. În fond, cele mai apropiate rude ale noastre din lumea animală, cimpanzeii, sunt exemple de egoism feroce.

Cum știința a dat greș, poate și pentru că nu apucase să vadă un meci al Științei

Credem că dacă domnul Dawkins și alți reputați oameni de știință ar fi

călcat pe la meciurile Științei din anii '70 încoace, ar fi înțeles că se înșelau încă de pe atunci cu privire la natura profund egoistă a omului. Dacă ar fi văzut cum zeci de mii de oameni pot să devină un organism comun, să vibreze și să simtă la unison, dar mai ales cum un astfel de grup unit poate face niște bieți oameni (pe cei de pe teren) să se transforme în zei, ar fi înțeles, poate, adevărata natură a omului modern. Pentru că tocmai extraordinarul nostru altruism și extraordinara forță pe care o avem atunci când suntem uniți, nu ca simpli indivizi, au fost cele care ne deosebesc astăzi de cimpanzei și restul primatelor.

Cum pe Oblemenco nu au ajuns, cercetătorii au fost nevoiți să aștepte tot știința care să le spună că s-au înșelat. Și știința a revenit cu corectura abia prin 2002. Adevărata poveste este așa: la începutul holocenului (era

geologică în care ne aflăm și azi), adică acum circa 15.000 de ani, oamenii au început să înțeleagă că supraviețuirea nu stă în individul puternic și agresiv, ci într-un grup puternic și bine organizat. Pe măsură ce au învățat să comunice mai bine și mai eficient între ei, oamenii au putut extinde grupurile inițiale mici (familii sau cel mult triburi) până la dimensiuni inimaginabile, transformându-le în orașe, apoi chiar în state. Ultimii 10.000 de ani au fost cei care ne-au transformat, spun cercetătorii de azi, din cimpanzei în albine.

Iar plăcerea de a fi albină merită descrisă mai bine, așa că vom apela la un exemplu mai extrem decât fotbalul, care pe care orice microbist îl va înțelege. Faimosul istoric William McNeill (1917 – 2016) a luptat cândva în linia întâi a celui de-al doilea război mondial. A spus ulterior că orice veteran sincer cu el însuși ar spune că cele mai frumoase momente ale vieții lui au fost alături de camarazi, în mijlocul celor mai sângeroase bătălii. Nu, nu pentru că omorau oameni, pentru că războiul (o spune și McNeill) este ceva îngrozitor. Însă războaiele sunt acele orori extreme care ne arată ceva despre noi și despre cât de „albine” suntem. În cuvintele lui McNeill: „Nu am cuvinte să pot descrie emoția stârnită de mișcarea prelungită la unison pe care o implicau antrenamentele și bătăliile. Îmi amintesc o stare de bine generală; mai exact, o stare de amplificare a sinelui, ceva ce depășea simpla existență. Iar, în lupte, EUL soldaților se transforma în NOI, AL MEU devenea AL NOSTRU, iar soarta individului își pierde din importanță.”

Pentru că ce probabil nu reușesc să înțeleagă cercetătorii din laboratoare este că să fii într-un grup în care ești unit de aceleași idealuri înseamnă o ÎNTĂRIRE și o SUPRADIMENSIONARE a sinelui, nu o pierdere a lui. Nu ne pierdem pe noi înșine atunci când suntem fericiți sau triști alături de oamenii din echipa noastră. Din contră, abia atunci ne găsim cu adevărat.

Știința de a suferi și de a te bucura împreună

Această interdicere temporară a comuniunii este și motivul pentru care cu toții trecem prin momente grele acum, în pandemie. Iar noi, oltenii, cei care înainte eram mai obișnuiți decât mulți alții să fim parte a unui grup

care scoate ce e mai frumos din noi (grupul Universitatea Craiova), nouă ne este cel mai greu, în această perioadă. Instinctul nostru natural este să îi căutăm pe ai noștri și să plecăm la o nouă bătălie (de data aceasta una pașnică) alături de ei. Chiar și atunci când acest instinct e împiedicat de legi și recomandări, el va fi neobosit până când va găsi o modalitate să se manifeste. Și, inevitabil, atunci când instinctul de grup își intră în rol, membrii acelui grup se vor simți foarte uniți indiferent cât de mare ar fi distanța dintre ei.

A fost senzația pe care am avut-o cu toții, jucători, fani și reprezentanți ai clubului, atunci când, după victoriile de vis din această vară, suporterii și-au încălcat propriul instinct de conservare, și au ieșit în calea autocarului echipei, visând să se poată bucura iarăși cu ai lor. Chiar dacă nu am putut-o face până la capăt și cum ne-ar fi plăcut, un singur astfel de gest de susținere și iubire al fanilor cântărește, pentru starea de spirit a noastră și mai ales a jucătorilor și a celor de pe banca tehnică, cât un întreg meci jucat cu stadionul plin.

Din toate motivele descrise mai sus, bucuria băieților în fața unei peluze goale la finalul meciurilor de acasă nu este una doar pentru poze, trucată sau artificială. Este un sentiment real de comuniune. Unii dintre jucători chiar ne-au spus că, în timp ce cântau în fața a ceea ce știau că sunt doar niște scaune goale, li s-a părut pentru câteva momente că chiar îi văd aievea pe suporterii bucurându-se și ei, în peluză, la unison.

Exact faptul că am ajuns să stăpânim arta traiului și bucuriei în grup ne-a făcut pe noi, oamenii, ființele cu adevărat superioare care suntem astăzi. De aceea, noi zicem să nu mai plecați urechea la cei care acuză suporterii de fotbal de tot felul de gogorițe cum ar fi, de pildă, tribalismul exagerat. Să fii tribal nu este o vină, din contră: este o uluitoare unealtă cu ajutorul căreia oamenii au ajuns să-și depășească cu mult condiția inițială. Cu ajutorul grupurilor care simt la fel, care cântă la fel, care știu să conlucreze pentru realizarea unor scopuri comune, omenirea a ajuns de la o specie de animale fricoase și răzlețe care se ascundeau în peșteri și păduri de prădători, la specia cu adevărat iluminată și extraordinară care e astăzi.

Dar probabil stă să înceapă marele meci, așa că vă lăsăm cu un ultim gând: acela că suntem foarte mândri să facem parte din același grup cu voi. Și că, indiferent ce se va întâmpla la finalul acestui sezon, atâta timp cât vom rămâne uniți și vom învăța să îmbunătățim și să aprofundăm legăturile dintre noi, Universitatea Craiova va rămâne cel mai frumos grup dintre toate. Nu doar o echipă, ci o întreagă stare de spirit, una care ne face pe toți cei care credem în ea permanent conectați.